

Пташка (1892)

Глібов Леонід Іванович

Жила в мене пташка в цяцькованій клітці,
Було їй доволі зерна і водиці;
Співала коханка, себе розважала
І томлену душу мою звеселяла.
Надворі лютує зима-лихоманка,
А в мене у хаті щебече веснянка,
Аж серце радіє, неначе я чую
Весну мою давню, весну золотую...
Раз якось весною, у ясну годину,
Я виніс в садочок веселу дружину;
На яворі вибрав найкращую вітку,
Повісив між листям будиночок-клітку.

— Співай, моя пташко, гуляй на просторі.
Щоб сонечко чуло, щоб бачили зорі!
Як вечір настане і годі співати —
Вертайся додому вечерять і спати.
Як літо поверне до теплого краю,
Тебе, моя любко, я в хату сховаю! —
І дверці одкрив я; вона полетіла,
З вершечка на явір, щебечучи, сіла
І дуже зраділа, так любо співала,
Ще краще, ніж в хаті, мене привітала;
Веселая воля на неї дихнула —
І пташка у поле стрілою майнула.

Не раз за горою день божий ховався
І ранок рум'яний росюю вмивався;
Ходив я в садочок щодня виглядати,
А пташки моєї нема, не чувати.
І літо минуло, і осінь приспіла,
І листям пожовклим всі стежки покрила,
І вітрик в садочку не так уже дише,
Порожнюю клітку сердито колише,
Зима-лихоманка морозцем дмухнула —
А пташка-коханка про мене забула:
Десь іншої долі шукать полетіла...
Веселочка-воля! Кому ти не мила?..

[1892]